

El combat de la pregària

Dij, 13/05/2021 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Audiència General 12 de maig 2021

Catequesi sobre la pregària:

Estimats germans i germanes, bon dia!

Estic content de reprendre aquesta trobada cara a cara, perquè us dic una cosa: no és agradable parlar davant de ningú, a una càmera de televisió. No és bonic. I ara, després de tants mesos, gràcies al coratge de monsenyor Sapienza – que ha dit: “No, ho farem allà” – estem reunits aquí. És ferm monsenyor Sapienza! I trobar la gent, i trobar-vos a vosaltres, cadascú amb la seva història, gent que ve d’arreu, d’Itàlia, dels Estats Units, de Colòmbia, i d’aquell petit equip de futbol format per quatre germans suïssos – crec – que són allà ... quatre. Falta la germana petita, esperem que arribi ... I veure-us a cada un de vosaltres em fa feliç, perquè tots som germans en el Senyor i mirar-nos ens ajuda a pregar l’un per l’altre. Fins i tot la gent que està lluny, però sempre es fa propera. La imprescindible sor Genoveva que ve de Lunapark, gent que treballa: n’hi ha molts i tots són aquí. Gràcies per la vostra presència i la vostra visita. Porteu el missatge del Papa a tots. El missatge del Papa és que jo prego per tots, i demano que pregueu per mi units en la pregària.

I parlant de la pregària, la pregària cristiana, com tota la vida cristiana, no és un “passeig”. Cap de les grans pregàries que trobem en la Bíblia i en la història de l’Església ha estat una pregària “còmoda”. Sí, es pot pregar com els lloros – bla, bla, bla, bla, bla – això no és pregària. La pregària sens dubte dona una gran pau, però a través d’una lluita interior, de vegades dura, que pot acompanyar fins i tot llargs períodes de la vida. Pregar no és una cosa fàcil i per això nosaltres fugim de la pregària. Sempre que ho volem fer, de seguida ens venen al cap altres activitats, que en aquell moment semblen més importants i més urgents. A mi també em

passa això: vaig a pregar una mica... I no, he de fer això i allò ... Nosaltres fugim de la pregària, no sé per què, però és així. Gairebé sempre, després d'haver ajornat la pregària, ens adonem que aquestes coses no eren de fet essencials, i que potser hem perdut el temps. L'Enemic ens enganya així.

Tots els home i les dones de Déu parlen no només de l'alegria de la pregària, sinó també de la molèstia i el cansament que pot provocar: en algun moment és difícil lluitar per tenir fe en els temps i en les formes de pregar. Algun sant ha pregat durant anys sense trobar-hi cap gust, sense percebre'n la utilitat. El silenci, la pregària, la concentració són exercicis difícils, i de vegades la naturalesa humana es rebel·la. Preferiríem estar en qualsevol altra part del món, però no allà, en aquell banc de l'església per pregar. Qui vol pregar ha de recordar que la fe no és fàcil, i a vegades ens trobem en una foscor gairebé total, sense punts de referència. Hi ha moments de la vida de la fe que són foscos i per això algun Sant els anomena: "La nit obscura", perquè no se sent res. Però jo segueixo pregant.

El *Catecisme* enumera una llarga sèrie d'enemics de la pregària, aquells que fan difícil pregar, que la dificulten. (cf. [nn. 2726-2728](#)). Algú dubta que pugui arribar realment al Totpoderós: però per què Déu està en silenci? Si Déu és Omnipotent, podria dir un parell de paraules i acabar la història. Davant la esmunyiment del diví, altres sospiten que la pregària és una mera operació psicològica; alguna cosa que potser és útil, però que no és autèntica ni necessària: i fins i tot es podria practicar sense ser creients. I així successivament, tantes explicacions.

Els pitjors enemics de la pregària, tanmateix, els tenim dins nostre. El *Catecisme* els anomena així: «Desànim davant la nostra aridesa, tristesa de no donar-ho tot al Senyor, perquè tenim "molts béns", decepció per no ser escoltats segons la nostra voluntat, ferida del nostre orgull que s'obstina en la nostra indignitat de pecadors, al·lèrgia a la gratuïtat de la pregària» ([n. 2728](#)). Es tracta d'una llista resum, que es podria allargar.

Què fer en el temps de la temptació, quan sembla que tot trontolla? Si explorem la història de l'espiritualitat, ens adonem immediatament que els mestres de l'esperit tenien ben clara la situació que hem descrit. Per superar-la, cada un d'ells ha ofert alguna aportació: una paraula de saviesa, o un suggeriment per afrontar moments plens de dificultat. No es tracta de teories desenvolupades en un escriptori, no, sinó de consells fruit de l'experiència, que mostren la importància de resistir i de perseverar en la pregària.

Seria interessant revisar almenys alguns d'aquests consells, perquè cadascun mereix de ser aprofundit. Per exemple, els *Exercicis espirituals* de San Ignasi de Loiola són un llibret de gran saviesa, que ensenya a posar ordre en la pròpia vida. Deixa clar que la vocació cristiana és la militància, és una decisió de mantenir-se sota la bandera de Jesucrist i no sota la del diable, intentant fer el bé fins i tot quan això és difícil.

En els temps de prova és bo de recordar que no estem sols, que algú vetlla al costat nostre i ens protegeix. Fins i tot Sant Antoni abat, el fundador del monaquisme cristià, a Egipte, va afrontar moments terribles, en què l'oració es transformava en una dura lluita. El seu biògraf Sant Atanasi, Bisbe d'Alexandria, narra que un dels pitjors episodis li va passar al Sant eremita cap als trenta-cinc anys, una edat mitjana que per a molts comporta una crisi. A Antoni li va preocupar aquella prova, però va resistir. Quan finalment va tornar la serenitat,

s'adreçà al seu Senyor amb un to gairebé de retret: «On eres? Per què no has vingut de seguida a posar fi als meus sofriments?». I Jesús respongué: «Antoni, jo era allà. Però esperava veure't lluitar» (*Vida d'Antoni*, 10). Lluitar en l'oració. I moltes vegades la pregària és una lluita. Em recorda una cosa que vaig viure de prop quan era en l'altra diòcesi. Hi havia una parella que tenia una filla de nou anys, amb una malaltia que els metges no sabien què era. I finalment, a l'hospital, el metge va dir a la mare: "Senyora, cridi el seu marit". El marit era a la feina; eren treballadors, treballaven cada dia. I va dir al pare: "La nena no passa la nit. És una infecció, no podem fer res". Aquell home, potser no anava cada diumenge a Missa, però tenia una gran fe. Va sortir plorant, va deixar la seva dona allà amb la nena a l'hospital, va agafar el tren i va fer els setanta quilòmetre de distància fins a la Basílica de la Mare de Déu de Lujan, la Patrona de l'Argentina. Era allà - la basílica ja era tancada, eren gairebé les deu del vespre, al vespre - es va agafar a les reixes de la Basílica i va passar tota la nit pregant a la Mare de Déu, lluitant per la salut de la seva filla. Això no és una fantasia; ho vaig veure jo! Ho vaig viure jo. Aquell home lluitant allà. Finalment, a les sis del matí, l'església es va obrir i ell va entrar a saludar a la Verge: tota la nit "lluitant", i després va tornar a casa. Quan va arribar, va buscar la seva dona, però no la va trobar i va pensar: "Se n'ha anat. No, la Mare de Déu no em pot fer això". Després la va trobar, somrient mentre deia: "No sé què ha passat; els metges diuen que ha canviat així i que ara està curada". Aquell home lluitant amb la pregària va obtenir la gràcia de la Mare de Déu. La Mare de Déu el va escoltar. I això ho he vist jo: la pregària fa miracles, perquè la pregària va al centre de la tendresa de Déu que ens estima com un pare. I quan no ens dona una gràcia, ens en donarà una altra que veurem més endavant. Però sempre cal lluitar en la pregària per demanar una gràcia. Sí, a vegades demanem una gràcia que necessitem, però la demanem així, sense voler, sense lluitar, però no es demanen així les coses serioses. La pregària és una lluita i el Senyor sempre està amb nosaltres.

Si en un moment de ceguesa no aconseguim veure la seva presència, ho aconseguirem en el futur. Ens caldrà també repetir la mateixa frase que va dir un dia el patriarca Jacob: «Certament, el Senyor és en aquest lloc i jo no ho sabia» (*Gen 28,16*). Al final de la nostra vida, mirant cap enrere, nosaltres també podrem dir: "Pensava que estava sol, però no, no ho estava: Jesús estava amb mi". Tots ho podrem dir.

Traducció: Josep M. Torrents